

Αγαπητέ Κόσμε.

Γράψαμε πρώτα για τον Παπαφλέσσα διότι ήταν ο πρωτοπόρος. Τώρα είναι η σειρά του "θείου ΙΕΡΑΡΧΟΥ". Για τα κατορθώματά του. Ίσως να μην συμφωνούν μερικοί αλλά σε αυτό δεν φταίει ο κάθε γράφων έτσι γράφουν τα βιβλία. Και όταν λέμε τα βιβλία είναι κάτι που ίσως μερικοί να μην τα έχουν διαβάσει. Υπάρχουν 4 τόμοι βιβλίων γραμμένα από κάποιον Χρ. Α. Στασινόπουλο με τίτλο "Λεξικό της ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΕΩΣ το 1821".

Και τα θέματα που αναφέρουν είναι τα απομνημονεύματα των Αγωνιστών του 1821 και προ πάντων του Φωτάκου ή αλλιώς Φώτιου Χρυσανθόπουλου υπασπιστής και γραμματέας του Κολοκοτρώνη καθ' όλο το διάστημα του αγώνα.

Επομένως δεν θα πρέπει να μας μένει η παραμικρή αμφιβολία ότι θα υπήρχε ίσως άλλος άνθρωπος της τότε εποχής να γνώριζε τα γεγονότα καλύτερα από τον Φωτάκο. Γι' αυτόν τον λόγο θα πρέπει να γράψουμε την ιστορία όπως ακριβώς την αναγράφουν τα βιβλία. Και ας παραμείνουν οι εορτασμοί όπως έχουν. Διότι την ιστορία την έβαλαν να εορτάζεται στην 25η Μαρτίου για λόγους θρησκευτικούς μαζί με τον Ευαγγελισμό της Θεοτόκου. Ενώ η Καλαμάτα και η Πάτρα είχαν ελευθερωθεί στις 23 Μαρτίου 1821.

Ο Μέγας Ιεράρχης από την ημέρα που έγινε η συνέλευση με τον Παπαφλέσσα στην Βοστίτσα άρχισε να τον διακαίει κάποια φοβία. Τους κάλεσαν όλους τους Προύχοντες και Δεσποτάδες στην Τρίπολη οι Τούρκοι και δεν πήγαν. Ο ίδιος αποκλειστικά έφυγε από την Αγία Λαύρα στις 10 Μαρτίου και πήγε και έμεινε σε ένα χωριό καλούμενο Νεζερά.

Στην Πάτρα στις 21-22 Μαρτίου και χάριν στον ηρωισμό ενός τσαγκάρη Παναγιώτη Καρατζά, που πήρε ένα όπλο και όρμησε κατά των Τούρκων ακολουθούμενος και από άλλους συμπατριώτες του υποχρέωσαν τους Τούρκους να κλειστούν στο Κάστρο της Πάτρας για πολλές ημέρες.

Έτσι, η Πάτρα θεωρήθηκε ελεύθερη Ελληνική πόλη. Οι επαναστατημέ-

νοι Έλληνες έστειλαν ταχυδρόμους στο μοναστήρι του Αμπλού όπου είχαν συγκεντρωθεί πολλοί οπλοφόροι με τους προκρίτους και καπεταναίους της Αχαΐας και τους καλούσαν να πάνε το συντομότερο στην Πάτρα. Στις 23 Μαρτίου μπήκαν στην Πάτρα κάποιοι κουμανιωταίοι με 50 οπλοφόρους. Ολίγον αργότερα έφτασε ο Ανδρέας

δάκρυα και φωνές Ελευθερία ή Θάνατος, καλή Ανάσταση και στην πόλη να δώσει ο Θεός. Ένα πανηγύρι που για αιώνες το περίμεναν οι ραγιάδες. Δυστυχώς το πανηγύρι δεν διήρκεσε για πάρα πολύ. Την άλλη μέρα 25 Μαρτίου 1821 ο Γερμανός και οι άλλοι Προύχοντες ίδρυσαν το "Επαναστατικό Διευθυντήριο" και στις 26

ντα έχοντας με το μέρος του τους περισσότερους προύχοντες που τους επηρέαζε. Αυτό σύντομα οδήγησε στις συμφορές που ακολούθησαν.

Ο πρόστυχος Προξένος της πάντα διεφθαρμένης Αγγλίας Φίλιππος Γκριν έδωσε θάρρος στους Τούρκους του Κάστρου. Διοχέτευε με τον τρόπο του διαδόσεις πως έρχονται μεγάλες τουρκικές δυνάμεις και παράλληλα έστειλε τον αδερφό του στον Γιουσούφ Πασά που είχε φτάσει με λίγες δυνάμεις στο Αντίρριο και δίσταζε να περάσει στο Ρίο. Του μίλησε για τις αδυναμίες των Ελλήνων τις θέσεις τους και ότι ο δρόμος ήταν αφύλακτος. Του έστειλε δε και σήματα (εθνόσημα) δίχρωμα σαν αυτά που φορούσαν οι Έλληνες για να τα φορέσουν οι δικοί του και να φέρουν σύγχυση.

Ο Γιουσούφ το αποφάσισε και με μόνο 300 στρατιώτες του πέρασε το Ρίο και μπήκε στην Πάτρα στις 3 Απριλίου Κυριακή των Βαΐων 1821. Στους Έλληνες επικράτησε πανικός και άρχισαν να εγκαταλείπουν την πόλη. Ο δε μεγάλος προύχοντας και θεόπνευστος Ιεράρχης στις 3 του Απριλίου 1821, την ξαναπάτησε για τα Νεζερά.

Το τί ακολούθησε δεν περιγράφεται σύμφωνα με δηλώσεις του Πούγκεβιλ Προξένου της Γαλλίας που είχε μείνει στην Πάτρα και πολλούς χριστιανούς έσωσε από το μαχαίρι των Τούρκων δημίων. Αναφέρει ότι ουδέποτε ανθρώπινα μάτια είδαν τέτοιου είδους σκηνές.

Φωτιά, καταστροφή και ερείπια άφηναν στο πέρασμά τους οι αποθηριωμένοι τύραννοι. Ο Άγγλος πρόξενος Γκριν όχι μόνο έκλεισε την πόρτα του προξενείου του στα γυναικόπαιδα που ζητούσαν λύτρωση, σωτηρία ζωής αλλά έβαλε τον Γιουσούφ και αποκεφάλισε πολλούς Έλληνες μπροστά στο προξενείο του. Έδωσε ακόμα στον Γιουσούφ ονομαστική κατάσταση των Ελλήνων της Πάτρας που έπρεπε να συλλάβει και να εξοντώσει.

Έτσι ο ψευτοεγωισμός και το φριχτό πείσμα του Γερμανού όπως συνήθως από οκ ολίγους παπάδες από τον καιρό που μας τους κάθισαν στον σβέγκο οι εβραίοι να σβήσουν το ελληνικό μεγαλείο και να κυριαρχήσουν αυτοί. Παρέδωσε τα παιδιά, τα ελληνόπαιδα στο σφαγείο των μεμετιδών και αυτός την πάτησε για τα Νεζερά. Από τότε η Πάτρα έμεινε σκλαβωμένη στους Τούρκους μέχρι το 1828 που την ελευθέρωσε για τους Έλληνες ο Γαλλικός στρατός.

Αξιότιμε αναγνώστη εάν σε συγκινεί το γεγονός της πραγματικής ιστορίας φρόντισε να μην χάσεις το Β' Μέρος στην έκδοση της Παρασκευής.

Εις μνήμην των ηρώων και αγωνιστών του 1821 που θυσιάστηκαν για εμάς

ΜΕΡΟΣ Α'

Λόντος από την Βοστίτσα με μια κόκκινη σημαία και ένα μαύρο σταυρό στην μέση. Παρέα με κάποιον Παπαδιαμαντόπουλο έχοντας ένα καλό σώμα οπλοφόρων.

Στις 24 Μαρτίου μπήκαν στην Πάτρα ο Παλαιών Πατρών Γερμανός ερχόμενος από τα Νεζερά ο Αντρέας Ζαΐμης, Σωτήρης Θεοχαρόπουλος και άλλοι Προύχοντες και Καπεταναίοι με διάφορα επαναστατικά σώματα. Μαζεύτηκαν όλοι στην πλατεία του Αγίου Γεωργίου όπου το απόγευμα έγινε η δοξολογία και τρισάγιο από τον Γερμανό. Είχανε στήσει έναν ξύλινο σταυρό πρόχειρα και με την σημαία του Λόντου δίπλα δόθηκε ο μεγάλος όρκος από τους αρματωμένους και τον λαό Ελευθερία ή Θάνατος.

Ο Γερμανός ευλογούσε αυτούς που ορκίζονταν. Κι ένα παραλήρημα χαράς ακολούθησε με γέλια, συγκίνηση,

Μαρτίου επιδόσανε στους Προξένους μια διακήρυξη με την οποία εξηγούσαν γιατί πήραν τα όπλα οι Έλληνες και την απόφασή τους να ελευθερωθούν ή να πεθάνουν. Έφτιαξαν και σφραγίδα με την φράση "Σφραγίς Ελευθερίας του 1821".

Οι αρματωμένοι στένεψαν πιο πολύ τους κλεισμένους Τούρκους στο Κάστρο και με κανόνια που έφεραν από τα πλοία. Οργάνωσαν δε και πρόχειρο νοσοκομείο και χειρουργείο. Κάποιος φαρμακοποιός Νικόλαος Γερακάρης πρόσφερε ολόκληρο το φαρμακείο του για τον Αγώνα.

Δυστυχώς όμως ο αγώνας στην Πάτρα δεν οργανώθηκε καθώς έπρεπε και μπορούσε. Ο Γερμανός που ήταν Πρόεδρος στο διευθυντήριο που ίδρυσαν ήθελε να κάνει κουμάντο και στα στρατιωτικά ζητήματα με ένα λόγο ήθελε να διοικεί ως δικτάτορας τα πά-

Με εκτίμηση
Πέτρος Παρράς